

Sygn. akt I C 833/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2018 roku w Jaśle

sprawy z powództwa (...) (...) K. (...):(...), G. 24 6300 Z.(...)

przeciwko E. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. K. na rzecz powoda (...) (...) K. (...):(...) G. (...) Z.(...)) kwotę 9.300,12 zł (dziewięć tysięcy trzysta złotych 12/100) z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.817,24 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych 24/100) od dnia 12 lipca 2017 roku do dnia wyroku,

II. należność w kwocie 9.300,12 zł (dziewięć tysięcy trzysta złotych 12/100) zasądzoną w punkcie I. wyroku rozkłada na 17 rat miesięcznych, w tym trzy raty po 300,04 zł (trzysta złotych 04/100), a pozostałe 14 rat po 600 zł (sześćset złotych) płatne do ostatniego dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od miesiąca następnego od tego, w którym wyrok się uprawomocni z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat, z zastrzeżeniem, że nieuiszczenie dwóch kolejnych rat w terminie spowoduje natychmiastową wykonalność pozostałej części należności,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.058,50 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt osiem złotych 50/100) tytułem zwrotu połowy kosztów procesu, w tym kwotę 908,50 zł (dziewięćset osiem złotych 50/100) tytułem połowy kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 833/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 31 października 2018 r.

Powód (...) z siedzibą w Z.(...) domagał się zasądzenia od E. K. kwoty 9.300,12 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 4.817,24 zł oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie pozwu wskazał, że dochodzona kwota stanowi wierzytelność, wynikającą z zawartej pomiędzy pozwaną a (...) Sp.

z o.o. umowy pożyczki z (...) Pozwana nie wywiązała się w całości

z obowiązku spłaty, w związku z czym w dniu (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. sp. j. a T. (...) doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, na mocy której przedmiotową wierzytelność nabył fundusz.

Z kolei (...) (...) dokonał przelewu ww. wierzytelności na rzecz powoda. Pozwana została zawiadomiona o dokonanym przelewie pismem

z 17.01.2018 r. Wezwanie do zapłaty pozostało jednak bezskuteczne.

W odpowiedzi na pozew pozwana E. K. uznała żądanie pozwu

i jednocześnie – powołując się na swoją ciężką sytuację finansową – wniosła

o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty wynoszące przez kilka pierwszych miesięcy nie więcej niż 300 zł, a następnie po 500 zł. Jednocześnie domagała się nieobciążania jej pełną kwotą kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana E. K. zawarła (...) z (...) Finanse Sp. z o.o. umowę pożyczki, na mocy której uzyskała od pożyczkodawcy środki pieniężne w kwocie 6.500 zł, zobowiązując się jednocześnie do zapłaty odsetek

i poniesienia kosztów pożyczki w kwocie 8.233,72 zł (dowód: kserokopia umowy pożyczki o nr (...) z (...) – k. 6 - 10, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k. 13 - 16, potwierdzenie wypłaty środków za pośrednictwem (...) S.A. – k. 17).

Wierzytelność wynikająca z przedmiotowej umowy – na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 11.09.2015 r. – została przelana przez pożyczkodawcę na rzecz T. (...). Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty zobowiązania, wobec czego działając w imieniu aktualnego wierzyciela (...) S.A. – przesłało do pozwanej zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy, żądając zapłaty całkowitej kwoty zaległości 1.138,99 zł, z jednoczesną informacją, że brak zapłaty w wyznaczonym terminie spowoduje, że wypowiedzenie stanie się skuteczne, a kwota 9.361,65 zł wymagalna.

Skierowane do pozwanej żądanie zapłaty pozostało bezskuteczne,

w związku z czym, wierzyciel (...) na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 31.10.2017 r. – dokonał przeniesienia przedmiotowej wierzytelności na rzecz powoda (...)

(dowód: zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy z daty 26.05.2017 r. wraz z dowodem nadania i odbioru – k. 20 - 23, zawiadomienie o cesji i wezwanie do zapłaty z 17.01.2018 r. – k. 24, oświadczenie o dokonaniu cesji praw J. M. z 02.05.2016 r. – k. 25, oświadczenie o dokonaniu cesji praw A. P. prezesa zarządu (...) S.A. z 16.11.2017 r. – k. 26, kserokopia umowy przelewu wierzytelności z (...) pomiędzy (...)

a (...) wraz z wyciągiem z wykazu wierzytelności – k. 27 - 33, kserokopia umowy przelewu wierzytelności z 11.09.2015 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. sp. j. a (...) k. 75 - 80).

Pozwana prowadzi działalność gospodarczą – jest to firma odzieżowa, która głównie zajmuje się szyciem na rzecz firm z Unii Europejskiej. Ostatnimi czasy firma ma trudności w pozyskaniu nowych zleceń, w związku z czym odnotowuje straty. W obecnej sytuacji pozwana nie jest w stanie wygospodarować miesięcznie więcej aniżeli ok. 600 zł, brakuje jej na podstawowe utrzymanie, zakup lekarstw. Pozwana pozostaje pod stałą opieką lekarza psychiatry, ma też chory kręgosłup i została skierowana na rehabilitację. Pozostaje w separacji faktycznej z mężem, który utrzymuje się z zasiłku przedemerytalnego (850 zł). Nie ma osób bliskich, od których mogłaby uzyskać pomoc finansową (dowód: przesłuchanie pozwanej – k. 99v.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych w treści uzasadnienia dokumentów oraz przesłuchania pozwanej. Materiał dowodowy

w tej postaci Sąd uznał za w pełni wiarygodny, albowiem nie kwestionowały go same strony procesu, jak też nie zachodziły żadne inne okoliczności mogące poddawać go w wątpliwość. Między stronami nie było sporu, ani co do istnienia wierzytelności, ani co do jej wymagalności. Pozwana nie kwestionowała również legitymacji powoda do dochodzenia kwoty, objętej pozwem. Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 k.p.c. oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 k.p.c.

W tych okolicznościach powództwo, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. - zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Ponadto w odniesieniu do umowy pożyczki z udziałem konsumenta jako pożyczkobiorcy zastosowanie znajdują przepisy ustawy z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 993 z późn. zm.).

Sąd uznał, że powód w toku procesu przedstawił wiarygodne dowody na istnienie wymagalnego roszczenia wobec pozwanej, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Poza tym pozwana nie kwestionowała okoliczności istnienia zobowiązania wynikającego z zawartej umowy, ani jego wysokości. W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną między stronami był fakt zawarcia umowy pożyczki na kwotę 6.500 zł, wypłaty środków w tej kwocie na rzecz pozwanej, a także opóźnienie z jej strony w wykonaniu zobowiązania.

Żądanie w zakresie odsetek znajduje uzasadnienie w treści § 3 umowy pożyczki (k. 6) oraz art. 481 k.c.

W toku procesu pozwana wskazała, iż nie uiściła należności wynikającej z umowy pożyczki z uwagi na ciężką sytuację życiową i materialną. Zadeklarowała natomiast gotowość do spłaty zasądzonej należności w ratach, jednak w wysokości ok. 300 złotych miesięcznie (przez pierwsze kilka miesięcy), a kolejno w kwotach rzędu 500 zł miesięcznie.

Zdaniem Sądu, nie ulega wątpliwości, iż pozwana znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i zdrowotnej i z tego powodu nie wywiązała się z obowiązku spłaty. Obecnie jej firma ponosi straty, a pozwana nie posiada innych źródeł dochodów. Ma problemy z zaspokojeniem podstawowych potrzeb związanych z własnym koniecznym utrzymaniem.

W tym stanie rzeczy Sąd postanowił uwzględnić jej wniosek o rozłożenie na raty spłaty zasądzonego roszczenia. Możliwość taką dopuszcza art. 320 k.p.c. zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć zasądzone świadczenie na raty. W ocenie Sądu sytuacja życiowa, materialna i zdrowotna pozwanej niewątpliwie jest trudna i uzasadnione jest rozłożenie zasądzonego roszczenia na raty. Takie rozstrzygnięcie, zdaniem Sądu, umożliwi spłatę zadłużenia, bez konieczności przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego, generującego dodatkowe koszty obciążające dłużnika. Zasądzone raty – zdaniem Sądu – odpowiadają aktualnym możliwościom płatniczym zobowiązanej. Jednocześnie rozłożenie należności na raty nie spowoduje żadnego uszczerbku w interesach finansowych strony powodowej, ani możliwości jej prawidłowego funkcjonowania. Analiza treści rejestru dla tej spółki wskazuje, iż nie toczą się wobec niej jakiegokolwiek postępowania egzekucyjne, czy upadłościowe, nie ma także zgłoszonych wobec niej należności. Tym samym z pewnością rozłożenie zasądzonej należności na 17 miesięcznych rat nie zagrozi nawet w symboliczny sposób stabilności finansowej powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z przepisem art. 102 k.p.c., obciążając pozwaną połową kosztów procesu, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu (300 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego powoda (§2 pkt. 4 Rozp. Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).